Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
NIILA JÄÄSKINENA,
predstavljeni 28. februarja 2013 [1]

Zadeva C-542/11Staatssecretaris van Financiënproti

Codirex Expeditie BV

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Hoge Raad der Nederlanden (Nizozemska))

„Carinski zakonik Skupnosti — Uredba (EGS) št. 2913/92 — Člen 50 — Blago v začasni hrambi — Neskupnostno blago — Carinski postopek zunanjega skupnostnega tranzita — Čas pridobitve carinsko dovoljene rabe ali uporabe — Člena 63 in 67 — Sprejetje carinske deklaracije — Člen 73 — Prepustitev blaga — Člen 203 — Carinski dolg“

I – Uvod

1. Ta zadeva se nanaša na dva manjkajoča tovorka mesa. Glede na dejansko stanje v postopku v glavni stvari je bila pošiljka ohlajenega govejega mesa v kontejnerju z ladjo prepeljana iz Brazilije na Nizozemsko. Potem ko so bile zlomljene zalivke, ki so jih pred prepustitvijo blaga namestili carinski organi pristanišča Rotterdam (Nizozemska), je prejemnik tega blaga našel le 1667 od 1669 tovorkov, navedenih v carinski deklaraciji.

2. Ta predlog za sprejetje predhodne odločbe zadeva razlago člena 50 Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti [2] (v nadaljevanju: carinski zakonik). Ta predlog je bil vložen v okviru spora med Staatssecretaris van Financiën (državni sekretar za finance, v nadaljevanju: Staatssecretaris) in družbo Codirex Expeditie BV (v nadaljevanju: Codirex) glede odmerne odločbe, s katero so bile naložene carinske dajatve in davek na dodano vrednost (v nadaljevanju: DDV).

3. Hoge Raad der Nederlanden (vrhovno sodišče) (Nizozemska) želi v bistvu izvedeti, kdaj pridobi neskupnostno blago s statusom blaga v začasni hrambi, ki je bilo deklarirano za vnos v carinski postopek zunanjega skupnostnega tranzita, carinsko dovoljeno rabo ali uporabo v smislu člena 50 carinskega zakonika. Glede tega predložitveno sodišče ocenjuje kot možna dva časovna mejnika: bodisi takrat, ko je deklaracija sprejeta (v skladu s členom 63 tega zakonika), bodisi takrat, ko je po sprejetju deklaracije dovoljena prepustitev (v skladu s členom 73 tega zakonika).

1 — Jezik izvirnika: francoščina.

2 — UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 4, str. 307; kakor je bila spremenjena z Uredbo Sveta (ES) št. 1791/2006 z dne 20. novembra 2006 (UL L 363, str. 1).

4. Spominjam, da je v zadevi, v kateri je bila izrečena sodba D. Wandel, Sodišče že obravnavalo podobno vprašanje v primeru, ko je bilo neskupnostno blago deklarirano za sprostitev v prosti promet.[3] V tej zadevi je Sodišče presodilo, da je bil odločilen čas, ko je prišlo do prepustitve.[4]

II – Pravni okvir

5. Člen 4, točke 15, 16 in 20, carinskega zakonika določa:

„V tem zakoniku veljajo naslednje opredelitve:

[…]

(15) ‚Carinsko dovoljena raba ali uporaba blaga‘ pomeni:

(a) Dajanje blaga v carinski postopek,

[…]

(16) ‚Carinski postopek‘ pomeni:

(a) sprostitev v prosti promet;

(b) tranzit;

[…]

(20) ‚Prepustitev blaga‘ pomeni dejanje, s katerim carinski organi prepustijo blago za namene, ki jih določa carinski postopek, v katerega je blago dano.“

6. V skladu s členom 37 istega zakonika je blago, ki je vneseno na carinsko območje Evropske skupnosti, od trenutka vnosa predmet carinskega nadzora. Blago je lahko predmet carinske kontrole in ostane pod carinskim nadzorom tako dolgo, dokler se ne določi carinski status blaga.

7. Člen 48 carinskega zakonika določa: „Neskupnostno blago, predloženo carini, mora pridobiti eno od carinsko dovoljenih rab ali uporab, dopustnih za takšno blago.“

8. Člen 50 tega zakonika določa:

„Do pridobitve ene od carinsko dovoljenih rab ali uporab dobi blago, predloženo carini, takoj po predložitvi status blaga v začasni hrambi. To blago se v nadaljevanju imenuje ‚blago v začasni hrambi‘.“

9. Člen 59(1) carinskega zakonika določa:

„1. Za vsako blago, ki naj bi bilo dano v carinski postopek, je treba vložiti deklaracijo za ta carinski postopek.“

3 — Sodba Sodišča z dne 1. februarja 2001 v zadevi D. Wandel GmbH proti Hauptzollamt Bremen, C-66/99, Recueil, str. I-873.

4 — Poleg tega spominjam, da se nedavni sodbi z dne 6. septembra 2012 v zadevi Döhler Neuenkirchen (C-262/10) in z dne 6. septembra 2012 v zadevi Eurogate Distribution (C-28/11) – zadevi, v katerih sem predstavil svoje sklepne predloge 8. marca 2012 – nanašata na naslednjo fazo, in sicer, kadar blago *že ima* carinsko dovoljeno rabo ali uporabo in do nepravilnosti pride v tej fazi. V tem primeru je dolžnik oseba, ki mora izpolniti obveznosti, izhajajoče iz uporabe zadevnega carinskega postopka (postopek aktivnega oplemenitenja v zadevi Döhler in postopek carinskega skladiščenja v zadevi Eurogate).

10. Člen 63 navedenega zakonika določa:

„Deklaracije, ki izpolnjujejo pogoje iz člena 62, carinski organi nemudoma sprejmejo, če je sicer blago, na katero se nanašajo, predloženo carini.“

11. Člen 67 navedenega zakonika določa:

„Če ni izrecno določeno drugače, je treba za uporabo vseh določb, ki urejajo carinski postopek, za katerega je blago deklarirano, upoštevati datum sprejema deklaracije s strani carinskih organov.“

12. Člen 73(1) carinskega zakonika določa:

„1. Carinski organi brez vpliva na člen 74 dovolijo prepustitev blaga takoj po preverjanju navedb v deklaraciji ali sprejemu navedb brez preverjanja, če so pogoji za vnos v zadevni postopek izpolnjeni in če za blago ne veljajo ukrepi prepovedi ali omejitev. Enako velja tudi v primeru, ko se preverjanje ne more zaključiti v ustreznih rokih in prisotnost blaga za preverjanje ni več potrebna.“

13. Člen 74 navedenega zakonika določa:

„1. Če sprejem carinske deklaracije povzroči nastanek carinskega dolga, se sme blago, ki je predmet te deklaracije, prepustiti samo po plačilu zneska carinskega dolga ali njegovem zavarovanju. Vendar ta določba, brez vpliva na odstavek 2, ne velja za postopek začasnega uvoza ob delni oprostitvi uvoznih dajatev.

2. Če carinski organi ob uporabi določb o carinskem postopku, za katerega je blago deklarirano, zahtevajo predložitev zavarovanja, se sme blago v ta postopek prepustiti šele po predložitvi zavarovanja.“

14. Člen 203 carinskega zakonika določa:

„1. Carinski dolg pri uvozu nastane:

— z nezakonito odstranitvijo blaga, zavezanega uvoznim dajatvam, izpod carinskega nadzora.

2. Carinski dolg nastane v trenutku odstranitve blaga izpod carinskega nadzora.

3. Dolžniki so:

— oseba, ki je odstranila blago izpod carinskega nadzora,

— osebe, ki so bile udeležene pri odstranitvi in so vedele ali bi morale vedeti, da gre za odstranitev blaga izpod carinskega nadzora,

— osebe, ki so zadevno blago pridobile ali posedovale in so v trenutku pridobitve ali prejema tega blaga vedele ali bi morale vedeti, da gre za blago, ki je bilo odstranjeno izpod carinskega nadzora,

kakor tudi

— po potrebi oseba, ki mora izpolniti obveznosti, izhajajoče iz zadrževanja blaga v začasni hrambi ali uporabe carinskega postopka, v katerega je bilo dano to blago.“

III – Spor v glavni stvari, vprašanje za predhodno odločanje in postopek pred Sodiščem

15. Pošiljko ohlajenega govejega mesa, ki je bila z ladjo v kontejnerju prepeljana iz Brazilije na Nizozemsko, je družba Seaport International raztovorila v pristanišču Rotterdam. Ta družba jo je odložila na svoje območje in čakala na pridobitev carinsko dovoljene rabe ali uporabe blaga, ki ga je vsebovala.

16. Medtem ko je bil kontejner na območju terminala Seaport International, je družba Codirex kot deklarant 6. novembra 2007 vložila elektronsko carinsko deklaracijo za vnos blaga v carinski postopek zunanjega skupnostnega tranzita. Carinski urad Rotterdam Seaport je to deklaracijo nemudoma sprejel. Tedaj je bil kontejner iz deklaracije na območju kontejnerskega terminala Seaport International. Blago je imelo v zgoraj navedenem času, ko je bila vložena deklaracija za vnos v tranzitni postopek, status blaga v začasni hrambi v smislu člena 50 carinskega zakonika.

17. Naslednji dan, to je 7 novembra 2007 zjutraj, so carinski organi prepustili blago neposredno po tem, ko so na kontejner namestili carinske zalivke. Istega dne je bil kontejner po cesti prepeljan k prejemniku govejega mesa – družbi Eurofrigo BV (v nadaljevanju: Eurofrigo) s sedežem v industrijski coni Maasvlakte (Nizozemska), ki je imela dovoljenje kot pooblaščeni prejemnik.[5] Ob prispetju kontejnerja je družba Eurofrigo ugotovila, da so carinske zalivke še nepoškodovane. Potem ko jih je zlomila pa je ugotovila, da sta v kontejnerju dva tovorka govejega mesa manj, kot bi jih moralo biti glede na carinsko deklaracijo. Po navedbah družbe Eurofrigo na kontejnerju ni bilo nobenih znakov nasilnega odprtja.

18. Ker carinski organi od carinskega urada Rotterdam Seaport niso prejeli nobenega potrdila o tem, da je blago prispelo do družbe Eurofrigo, so uvedli preiskavo, po kateri so družbi Codirex 3. julija 2008 poslali odmerno odločbo in jo pozvali naj plača carinske dajatve ter DDV.

19. Družba Codirex je izpodbijala to odmerno odločbo pri Rechtbank te Haarlem (okrožno sodišče v Haarlemu).

20. Predmet spora pred Rechtbank te Haarlem je bila ugotovitev, ali je treba družbo Codirex kot deklarantko za vnos v carinski postopek zunanjega skupnostnega tranzita šteti za odgovorno za manko,[6] za katerega se je dalo domnevati, da je do njega prišlo med sprejetjem carinske deklaracije in namestitvijo zalivk na kontejner, tik preden je bilo blago prepuščeno v tranzit. V postopku v glavni stvari ni bilo zatrjevano, da bi manjkajoča tovorka izginila med prevozom zapečatenega kontejnerja z območja Seaport International proti obratu družbe Eurofrigo.

21. Rechtbank te Haarlem je odločilo, da neskupnostno blago, ki je bilo vneseno v carinsko območje, predloženo carini in deklarirano za vnos v carinski postopek zunanjega skupnostnega tranzita, ohrani status blaga v začasni hrambi dokler ga carinski organi ne prepustijo.

22. Rechtbank te Haarlem je dalje odločilo, da družbe Codirex od začasne hrambe blaga do njegove prepustitve v tranzitni postopek s strani carinskih organov ni mogoče šteti za dolžnika v smislu člena 203(3), četrta alinea, carinskega zakonika. To ugotovitev je oprlo na sodbo Sodišča z dne 15. septembra 2005 v zadevi United Antwerp Maritime Agencies in Seaport Terminals[7] in štelo, da v tem obdobju družba Codirex ni mogla fizično razpolagati z blagom ter da je bila od njega preveč oddaljena, da bi ga prestavila ali dala v skladišče.

5 — Glej člen 406 Uredbe Komisije (EGS) št. 2454/93 z dne 2. julija 1993 o določbah za izvajanje Uredbe št. 2913/92 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 6, str. 3).

6 — Uporaba tega izraza („manko“) nikakor ne prejudicira dejanske usode dveh tovorkov, ki glede na podatke, ki jih je posredovalo predložitveno sodišče, ni znana.

7 — C-140/04, ZOdl str. I-8245, točke od 35 do 39.

23. Staatssecretaris je pred Hoge Raad der Nederlanden zoper to odločbo Rechtbank te Haarlem vložil kasacijsko pritožbo.

24. V teh okoliščinah je Hoge Raad der Nederlanden prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„V katerem trenutku pridobi neskupnostno blago s statusom blaga ‚v začasni hrambi', ki je bilo deklarirano za vnos v carinski postopek zunanjega skupnostnega tranzita, carinsko dovoljeno rabo ali uporabo v smislu člena 50 carinskega zakonika?"

25. Pisna stališča so predložile nizozemska in grška vlada ter Evropska komisija, ki so tudi podale ustna stališča na obravnavi 12. decembra 2012.

IV – Analiza

A – *Uvodne ugotovitve*

26. V skladu s členom 50 carinskega zakonika blago, predloženo carini, do pridobitve ene od carinsko dovoljenih rab ali uporab ohrani status blaga v začasni hrambi. Carinsko dovoljena raba ali uporaba blaga pa zlasti pomeni vnos blaga v carinski postopek, kot je v tem primeru postopek zunanjega skupnostnega tranzita. V skladu s členom 59(1) carinskega zakonika je treba za vsako blago, ki naj bi bilo dano v carinski postopek, vložiti deklaracijo za ta carinski postopek.

27. Po mnenju predložitvenega sodišča je treba natančno določiti trenutek iz člena 50 carinskega zakonika, ko blago v začasni hrambi pridobi carinsko dovoljeno rabo ali uporabo in tako izgubi status blaga v začasni hrambi.

28. Najprej je treba poudariti, da iz spisa ni mogoče ugotoviti, ali sta bila zadevna tovorka dejansko v kontejnerju, ko je ta prispel v pristanišče Rotterdam. Ta okoliščina, o kateri mora odločiti predložitveno sodišče, pa ima pomembne praktične posledice.

29. Do odstranitve blaga izpod carinskega nadzora bi namreč lahko prišlo le, če je bila deklaracija družbe Codirex resnična.

30. Če sta bila tovorka v kontejnerju, ko je bila predložena deklaracija, in je torej ta bila resnična, sta izginila, ko je bilo blago pod carinskim nadzorom. V takem primeru bi bilo treba za zadevno blago plačati carinske dajatve na podlagi člena 203 carinskega zakonika, dolžnik pa bi lahko bila družba Codirex ali kdo drug.

31. Če pa manjkajoča tovorka nista nikoli prispela v Rotterdam, je bila deklaracija vsebinsko netočna.[8] V tem primeru bi šlo za neobstoječe blago, ki ne bi moglo biti odstranjeno izpod carinskega nadzora, tako da glede teh tovorkov ne bi mogel nastati noben carinski dolg.[9]

8 — Ugotavljam, da je generalni pravobranilec pred Hoge Raad v svojih sklepnih predlogih z dne 30. septembra 2010 predložitvenemu sodišču predlagal, da zadevo vrne prvostopenjskemu sodišču zaradi pojasnitve dejanskega stanja. Moram dodati, da se mi ne zdi pravično, da bi se odgovornost za carinski dolg, ki je posledica napak v deklaraciji, naložila izključno pristaniškemu operaterju, ki je raztovoril blago, ki je bilo predmet postopka „začasne hrambe".

9 — Glej v tem smislu sodbo z dne 15. julija 2010 v zadevi DSV Road (C-234/09, ZOdl., str. I-7333, točka 23).

32. Vendar pa se v predložitveni odločbi zadeva Sodišču predstavlja kot prvonavedeni primer. Predložitveno sodišče v bistvu želi izvedeti, kdo je dolžnik davčnega dolga, ki se obravnava v postopku v glavni stvari. Za odgovor na to vprašanje pa mora predložitveno sodišče ugotoviti, ali je bilo pogrešano blago odstranjeno izpod carinskega nadzora, ko je pridobilo status blaga v začasni hrambi ali ko je bilo v postopku zunanjega skupnostnega tranzita. Zato to sodišče sprašuje, kdaj točno preneha začasna hramba in se začne tranzitni postopek.

33. Iz člena 203(1) carinskega zakonika je razvidno, da z nezakonito odstranitvijo blaga, zavezanega uvoznim dajatvam, izpod carinskega nadzora ob tej odstranitvi nastane carinski dolg pri uvozu (glej zlasti zgoraj navedeno sodbo United Antwerp Maritime Agencies in Seaport Terminals, točka 28). V skladu s sodno prakso Sodišča odstranitev izpod carinskega nadzora pomeni vsako ravnanje ali opustitev ukrepanja, ki preprečuje, četudi zgolj začasno, dostop pristojnim carinskim organom do blaga pod carinskim nadzorom in izvajanje nadzora, določenega s členom 37(1) carinskega zakonika (glej zlasti zgoraj navedeno sodbo United Antwerp Maritime Agencies NV, točka 28).

34. Če je blago izginilo, ko je *imelo status blaga v začasni hrambi*, družba Codirex ne bi bila dolžnica carinskega dolga, saj ni bila oseba, ki mora izpolniti obveznosti, izhajajoče iz zadrževanja blaga v začasni hrambi v smislu člena 203(3), četrta alinea, carinskega zakonika,[10] kar pa ne posega v uporabo primerov odgovornosti iz člena 203(3), od prve do tretje alinee, istega zakonika.

35. Če pa je blago izginilo, ko je *že bilo v postopku zunanjega skupnostnega tranzita*, bi bila družba Codirex kot glavni zavezanec dolžnica davčnega dolga, saj bi bila ona tista oseba, ki je morala izpolniti obveznosti, izhajajoče iz uporabe carinskega postopka, v katerega je bilo dano to blago v smislu člena 203(3), četrta alinea, carinskega zakonika.

36. V zvezi s tem je treba ugotoviti, da carinski zakonik ne opredeljuje natančno, kdaj preneha začasna hramba in kdaj se začne postopek zunanjega skupnostnega tranzita.[11]

37. V zvezi s tem sta bili v tem sporu navajani dve stališči.

38. Prvo stališče, ki ga je Staatssecretaris zagovarjal pred predložitvenim sodiščem in ga pred Sodiščem zagovarjata tudi nizozemska in grška vlada, je, da začasna hramba preneha, ko je bila *carinska deklaracija* za vnos v carinski postopek v smislu člena 59 carinskega zakonika *sprejeta*. V zvezi s tem se opirajo na člen 67 carinskega zakonika, ki določa, da je treba za uporabo vseh določb, ki urejajo carinski postopek, za katerega je blago deklarirano, upoštevati datum sprejetja deklaracije s strani carinskih organov.

39. Drugo stališče, za katero se zdi, da ga sprejema predložitveno sodišče in ki ga je pred njim zagovarjala družba Codirex ter ga je Komisija zastopala pred Sodiščem, je, da začasna hramba preneha, ko carinski organi *prepustijo* zadevno blago. V utemeljitev tega stališča se navedene stranke sklicujejo na člena 73 in 74(2) carinskega zakonika in zatrjujejo, da prepustitev ni mogoča, dokler niso izpolnjeni pogoji za to, da se blago vnese v zadevni postopek. Po njihovem mnenju ni mogoče šteti, da s sprejetjem carinske deklaracije preneha status začasne hrambe, čeprav še niso izpolnjeni zahtevani pogoji za vnos v zadevni carinski postopek. Zlasti v primeru postopka zunanjega skupnostnega tranzita, za katerega je treba predložiti zavarovanje, naj prepustitev ne bi bila mogoča, dokler ni to zavarovanje predloženo. Dokler carinski organi ne odobrijo prepustitve, naj bi se še naprej uporabljale določbe in pravila o odgovornosti, kot izhajajo iz predhodne začasne hrambe blaga.

40. Ti stališči je zato treba zaporedno analizirati.

10 — Glej sodbo z dne 15. decembra 2005 v zadevi United Antwerp Maritime Agencies (C-140/04, ZOdl., str. I-8245, točki 38 in 39).

11 — Po drugi strani pa je treba opozoriti, da so pogoji, pod katerimi preneha postopek zunanjega tranzita, določeni v členu 92 carinskega zakonika.

B – *Sprejetje carinske deklaracije*

41. Strinjam se z razlago Komisije, da sprejetje carinske deklaracije nima za posledico, da je blago dano v zaprošeni carinski postopek. Blago po tem sprejetju ostane v začasni hrambi.

42. Sodišče je nedavno opozorilo, da je carinska deklaracija – kot je razvidno iz člena 4, točka 17, carinskega zakonika – dejanje, s katerim deklarant v predpisani obliki in na predpisan način izrazi voljo dati blago v določen carinski postopek. [12]

43. V skladu s členom 63 carinskega zakonika morajo carinski organi takoj sprejeti carinske deklaracije, v skladu s členom 67 navedenega zakonika pa je treba za uporabo vseh določb, ki urejajo carinski postopek, za katerega je blago deklarirano, upoštevati datum sprejetja deklaracije s strani carinskih organov.

44. Komisija upravičeno opozarja, da lahko carinski organi na podlagi člena 68 carinskega zakonika po sprejetju carinske deklaracije preverijo deklaracije, ki so jih sprejeli. [13]

45. Obstoj te možnosti preverjanja pomeni, da lahko formalnemu sprejetju deklaracije sledi sprejetje ukrepov, kot so tisti iz členov 71 in 72 carinskega zakonika, zaradi zagotavljanja pravilne uporabe določb o carinskem postopku, v katerega bo blago vneseno.

46. V tej zadevi je bil čas, ki je potekel med sprejetjem in prepustitvijo, porabljen za pečatenje kontejnerja, zato da se je zagotovila pravilna uporaba člena 72 carinskega zakonika pri zunanjem skupnostnem tranzitu.

47. Ker lahko do preverjanja deklaracije v skladu s členom 68 carinskega zakonika pride *tudi po njenem sprejetju*, mora blago ostati pod carinskim nadzorom. Dokler je blago v začasni hrambi se ta nadzor zagotavlja neodvisno od kasneje uporabljenega carinskega postopka.

48. Treba je opozoriti, da je Sodišče v sodbi D. Wandel, [14] že navedlo, da blago, ki je namenjeno sprostitvi v prosti promet, ostane v začasni hrambi do prepustitve. Zato na podlagi člena 203 carinskega zakonika carinski dolg nastane, če blago izgine v obdobju od sprejetja carinske deklaracije do prepustitve.

49. Za druge carinske postopke ni treba sprejeti nobene drugačne rešitve, čeprav se ti postopki razlikujejo od prepustitve zaradi sprostitve v prosti promet, in sicer v tem, da je kot v primeru zunanjega skupnostnega tranzita določena ohranitev carinskega nadzora nad blagom po prepustitvi.

C – *Prepustitev blaga*

50. Prepustitev blaga je mogoča šele po sprejetju carinske deklaracije.

51. Člen 73 carinskega zakonika carinskim organom dovoljuje prepustitev blaga, če so pogoji za vnos v zadevni postopek izpolnjeni. Enako zamisel je mogoče najti v opredelitvi prepustitve nekega blaga iz člena 4, točka 20, carinskega zakonika, v skladu s katero gre za dejanje, s katerim carinski organi prepustijo blago za namene, ki jih določa carinski postopek, v katerega je blago dano. Ti določbi se brez razlikovanja uporabljata za vse carinske postopke.

12 — Glej sodbo z dne 15. septembra 2011 v zadevi DP grup (C-138/10, ZOdl., str. I-8369, točka 35).

13 — *Ibidem* (točki 36 in 39).

14 — Navedena zgoraj (točka 45).

52. Ta analiza je skladna s pooblastili carinskih organov kar zadeva sprejetje carinske deklaracije in dovolitev prepustitve blaga. Medtem ko ne morejo zavrniti sprejetja deklaracije zaradi *nespoštovanja formalnih pogojev* iz člena 62 carinskega zakonika,[15] pa lahko carinski organi zavrnejo prepustitev blaga v vseh primerih, kadar vsebinski pogoji za vnos v carinski postopek še niso izpolnjeni.

53. Primer izrabe obdobja med sprejetjem deklaracije in prepustitvijo je, da carinski organi zahtevajo predložitev zavarovanja ali, po potrebi, povečanje že predloženega zavarovanja. Če ti pogoji niso izpolnjeni, se lahko prepustitev zavrne.

54. Bistveno vlogo prepustitve blaga kot izhodiščne točke carinskega postopka v primeru tranzita dokazuje tudi dejstvo, da odgovornost garanta nastopi ob prepustitvi blaga, ki je zajeto z zavarovanjem, v tranzit.

55. Zato tako kot Komisija ocenjujem, da je bilo blago, ki je predmet obravnave v postopku v glavni stvari, v postopku zunanjega skupnostnega tranzita šele od njegove prepustitve 7. novembra 2007.

56. Preden podam svoj predlog, se želim vrniti na zgoraj navedeno zadevo D. Wandel.

57. Ta zadeva se je nanašala na deklaracijo neskupnostnega blaga zaradi njegove sprostitve v prosti promet. V sodbi D. Wandel[16] je Sodišče ugotovilo, da to blago pridobi status skupnostnega blaga šele po uporabi ukrepov trgovinske politike ali po izpolnitvi vseh drugih formalnosti, ki so določene za uvoz blaga, ter ko so bile uvozne dajatve, ki so zakonsko dolgovane, ne le odmerjene, temveč tudi pobrane ali zavarovane.

58. Sodišče je potem navedlo,[17] da čeprav sta predložitev carinske deklaracije in njeno takojšnje sprejetje v skladu s členoma 59(1) in 63 carinskega zakonika nedvomno del zgoraj omenjenih formalnosti, pa je treba kot formalnost take vrste šteti tudi izvršitev ukrepov iz člena 68 carinskega zakonika, ki carinske organe pooblašča, da zaradi preverjanja sprejetih deklaracij med drugim pregledajo blago in po potrebi vzamejo vzorce blaga zaradi analize ali podrobnega preverjanja.

59. Sodišče je torej ugotovilo,[18] da je treba, ker je cilj sprostitve v prosti promet v skladu s členom 79, prvi odstavek, carinskega zakonika to, da neskupnostno blago pridobi status skupnostnega blaga, prepustitev blaga, opredeljeno v členu 4, točka 20, carinskega zakonika, šteti za eno izmed formalnosti, ki se zahtevajo za zakonito sprostitev uvoženega blaga v prosti promet.

60. Menim, da je mogoče razlogovanje Sodišča *mutatis mutandis* uporabiti v tej zadevi, ki se nanaša na postopek zunanjega skupnostnega tranzita: predložitev carinske deklaracije in njeno takojšnje sprejetje v skladu s členoma 59(1) in 63 carinskega zakonika nedvomno spadata med formalnosti, ki se zahtevajo za to, da se blago vnese v carinski postopek zunanjega skupnostnega tranzita, saj je uporaba tega postopka pogojena s temi formalnostmi. Vendar pa zgolj s sprejetjem deklaracije ne pride do uporabe tega carinskega postopka. Za to uporabo je namreč poleg tega zahtevana prepustitev s strani pristojnih organov.

61. Blago, ki se predloži carini in je namenjeno za vnos v carinski postopek, mora biti namreč predmet carinske deklaracije za ta carinski postopek, ta pa ima za posledico dve ločeni, a povezani dejanji.[19]

62. Prvič, sprejetje deklaracije je avtomatično dejanje, saj je deklaracija, ki se običajno poda elektronsko, sprejeta takoj, ko je popolna in vsebuje vse zahtevane podatke.

15 — Glej tudi člen 77 carinskega zakonika glede carinskih deklaracij, vloženih z uporabo sistema računalniške izmenjave podatkov.

16 — Navedena zgoraj (točka 36).

17 — Navedena zgoraj (točka 37).

18 — Navedena zgoraj (točka 38).

19 — Glej člena 50 in 59 carinskega zakonika.

63. Drugič, po končani fazi sprejetja je prepustitev dejanje, glede katerega imajo carinski organi širše polje proste presoje. Sprejetje namreč pomeni, da imajo carinski organi odtlej osnovne podatke, ki so potrebni, glede na okoliščine primera, za nujno preverjanje in, po potrebi, določitev specifičnih pogojev za dovolitev prepustitve.

V – Predlog

64. Na podlagi navedenih preudarkov Sodišču predlagam, naj na vprašanje za predhodno odločanje, ki ga je postavilo Hoge Raad der Nederlanden, odgovori:

Neskupnostno blago, ki ima status blaga v „začasni hrambi“ in ki je deklarirano za vnos v carinski postopek zunanjega skupnostnega tranzita, pridobi carinsko dovoljeno rabo ali uporabo v smislu člena 50 Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti, kakor je bila spremenjena z Uredbo Sveta (ES) št. 1791/2006 z dne 20. novembra 2006, ko je deklaracija sprejeta in je dovoljena prepustitev.